

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

בראש כל חוצות, ומי גרם לכך? ההורים והמורים והמנהלים שלא השכילו, להתמסר באופן הראוי והנכון לילד המסכן, ואילו היו תופסים ומבינים את הנקרא בזמן, היה ניתן להצילו, ולהפיק ממנו יהלום נפלא אמיתי, שנמצא בו ובתוכו. והנה בשעתו הובחנו כמה בודדים הסובלים מבעיה והפרעה כל שהיא, אבל כהיום האחוזים הם גבוהים מאד מאד, ומיום ליום מתרבים, וכבר יש מקומות שהם הרוב ע"כ צריכים להרבות במסגרות שמתאימות להם, ולשמר את העיקר בכל מקרה, דהיינו היראת שמים, ובפרט שהרבה מההפרעות חולפות עם הזמן, ככל שמתבגר, ובגיל 18-20, אין זכר למו, ועכ"פ אז הדברים בשליטה עצמית. וע"כ חוב קדוש לשמר אותם עד אז, בקדושה וטהרה וביראת ה' טהורה העומדת לעד ואשרי משכיל אל דל, ובודאי יקויים בו ביום רעה ימלטהו ה', ה' ישמררה ויחיהו ואושר בארץ (תהלים מא).

בברכת התורה וכטו"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפילה מהיכן היה החשך ההוא רבי יהודה ורבי נחמיה רבי יהודה אומר מחשך של מעלה שנאמר (תהלים יח, יב) ישת חשך סתרו סביבותיו סכתו רבי נחמיה אומר מחשך של גיהנם שנאמר (איוב י, כב) ארץ עפתה כמו אופל צלמות ולא סדרים וגו' אוי לו לבית שחלונותיו פתוחין לתוך חשך שנאמר (שם) ותופע כמו אפל אור שלח מתוך חשך וכן הוא אומר (יחזקאל לא, טו) ביום רדתו שאולה האבלתי כסיתי עליו את תהום הובלתי כתיב רבי יהודה בר רבי אמר במה הרשעים מתכסים בגיהנם בחשך חזקיה אמר הגיגית הזו במה מכסין אותה בכלי חרס מינה ובה כשם שהיא של חרס כך מכסין אותה בכלי חרס כך הרשעים שנאמר (ישעיה כט, טו) והיה במחשך מעשיהם לפיכך הקדוש ברוך הוא מכסה עליהם את התהום שהוא חשך שנאמר (כראשית א, ב) וחשך על פני תהום זה גיהנם הוי אומר חשך שבה על המצרים מתוך גיהנם היה.

תיקון הכללי

שובה ה' (תהלים צ, ג).
שוב וחזור בך מהקפדתך עלי ועל עמך. א"נ רבש"ע אתה רוצה שאשוב בתשובה, לי אין כח ע"י אתערותא דלתתא המוטל קודם עלי, אלה אתה עשה עמנו אתערותא דלעילא מקודם ואתה שובה ה' אלינו. א"נ "שובה ה'" כנ"ל, אלא ה"ק: כביכול תן לי דוגמא (אישית), וסיגנון כזה בודאי שלא כל אחד יכול להתנהג בו ולדבר כך אלא צדיקים גדולים, וכמ"ש חז"ל (ברכות יט, א; תענית יט, א) אלמלא חוני (המעגל) אתה גוזרני עליך נידוי.

(מתוך הספר "שי למורא")

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר בא לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֵל פְּרַעֲהוּ, כִּי אֲנִי הַכְּבַדְתִּי אֶת לְבָבוֹ" (שמות י, א).

הדור הזה, דור עוקבתא דמשיחא, מצטיין עם הרבה שינויים ביחס לדורות הקודמים, ואחד הבולטים שבהם, ריבוי הילדים והנערים וכו' הסובלים מ"הפרעות" שונות ומשונות למיניהם, וכל יום ויום מתרבים ה"הפרעות" והסובלים מהם. כגון הפרעות קשב, וריכוז, הפרעות רגשיות, הפרעות קוגניטיביות, ואובססיות והיפרים למיניהם. והנה עד לא מזמן לא ידעו לקרוא לילד בשמו, והיתה חוסר ידיעה וחוסר הבנה מינימלית, עד שהפכו תלמידים טובים ונשמות יקרות ליצור בזוי ומחרם, וזרקוהו מכל המדרסות, ועד היום אין מספיק מודעות וגישה נכונה. וזה בחי' "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה, בְּחִי מְנַהֲיָהּ וּמְחַנְכֵי הַדּוֹר, בֹּא אֵל פְּרַעֲהוּ", אותיות הפרעה, תיגש להתמסר ולטפל נכונה בכל ריבוי הנשמות היקרות הסובלים מהפרעות שונות ומשונות, "כי אני הכבדתי את לבו", כלומר ממני יצאו הדברים, ואין הוא אשם בכך, כי אנוס הוא, ודעתו קטנה, ועל כן מתנהג כפי שמתנהג. ומצב זה הוא אתגר ונסיון עבור ההורים ומחנכים, איך לטפל ולהתמסר עליהם, באופן שיגדלו נאמנים לה' ולתורתו, ויעבדוהו כפי הכלים שקיבלו מה' (ולא יזרקו לרחוב ח"ו, ע"י אי הבנתנו והתמסרותנו אליהם). ואכן ילדים כאלו צריכים מסגרת המתאימה להם, שיעוריים יותר קצרים וגישה נכונה אליהם, ואלה שהם ככה כמו שהם עליהם נאמר (מנחות ק, א כמשנה) אחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוון לבו לשמים, דהיינו שהם מקבלים במיעוט ההקשבה כפי יכולתם אותו שכן כמו המקשיב כל השיעור מתחילתו ועד סופו, ומה גם שהרבה מהם גאונים של ממש, ומוכיחים גאונותם בכל מיני תחומים, מצבים והזדמנויות. אבל איך שלא יהיה העיקר הוא לשמר את העיקר את הבחינה של "ובלבד שיכוון לבו לשמים", כי זה נמצא

תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה

וְעַל כֵּן אֵלֹהִים כָּנִי אֲדָם שְׂאִינָם קְבוּעִים עֲדֵינוּ
בְּעִבְדוּת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ, וְאִין תְּשׁוּבָתָם שְׁלֵמָה
עֲדֵינוּ, רַק לְפַעְמִים נִזְכָּר לֹא הִרְהוּר תְּשׁוּבָה וּמִתְחִיל
קִצְתַּת בְּעִבְדוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְאַחֲרֵיכֵן נִזְכָּר מִזֶּה וְחֹזֵר
לְמִקְוָמוֹ, וְאַחֲרֵיכֵן הוּא חֹזֵר וְנִתְעַוָּר, וְחֹזֵר
וְנִזְכָּר וְכֵן מְשַׁתְּנֶה כָּכָל פַּעַם מְטוֹב לְרַע וּמְרַע
לְטוֹב. וְאֵת תְּשׁוּבָתָהּ הִיא בְּחִינַת שְׁשֵׁת יָמֵי הַחֹל,
שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּשֶׁר וּפְסוּל וְכוּ' בְּנ"ל. כִּי הוּא נִסְגָּר בְּ
פַעַם כְּשֶׁר וּפַעַם פְּסוּל, פַּעַם טָמֵא וּפַעַם טָהוֹר
וְכוּ', כִּי אִין לֹא נִתְחַא. אֲכָל בְּשִׁעוּשָׁה תְּשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, זֶהוּ בְּחִינַת שְׁבַת, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשְׁנוּ. וְזֶהוּ
בְּחִינַת מִשְׁחַת מְשִׁיחַ, שֶׁהִיָּה בִּירוֹ לְחַפְּדָּה מְרַע לְטוֹב,
וְנִדְחָה תְּרַע לְגַמְרִי, וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׂדֵי, וְיֵשׁ לֹא נִתְחַא
מִכָּל וְכָל. וּבְחִינַת מַט"ט נִסְגָּר בְּ בְּחִינַת שְׂדֵי, אִתְּ
עַל־פִּי שְׂאִמְרָנוּ שְׁבַתֵּינוּ מַט"ט הוּא מְשַׁנֵּת, זֶהוּ
בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי הַחֹל. אֲכָל בְּשִׁבְעָה שְׁבַת כָּא מְנוּחָה,
וְיִשְׁבַת מִכָּל מְלָאכְתוֹ, וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׂדֵי. (אָז)
נִכְלָל מַט"ט בְּבְחִינַת שְׂדֵי. הִיוּצָא לָנוּ מִזֶּה,
שְׁבַתֵּינוּ שֶׁהוּא שְׁלֵמָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁבַת כְּמוֹ
שְׂאִמְרָנוּ, עַל יְדֵי זֶה יִכּוֹל לְרַאֲוֹת שְׁפָלוּתוֹ בְּנ"ל.

(ליקו"מ עט)

אצל כל ילד ונער, ואוי ואבוי אם אנחנו נקלקל את זה, ע"י שלא נבין אותם, ונעניש אותם, ונכנה להם שם של גנאי, ונוריד להם פעם אחר פעם את המורל, ונשפיל אותם ונוריד להם את הבטחון עצמי עד אפס, ונדחה אותם בשתי ידיים למרחבי האוש והרחוב, וששם ח"ו יחפשו תקוה לחייהם, רחמנא ליצלן, וכמו שבעוונות רואים אנחנו הרבה מהם ילדים טובים וכשרים ממש, שנפלטו לרחוב ממש עם חברותיה וכל הגועל וכל המשתמע מכך, בבחי' (איכה ד, א) תשתכנה אבני קודש

שם שדי של תפילין

כי שדי על שם שיש די באלקותו לכל בריה שזהו היפך הגדלות כמבואר בהתורה אני ה' הוא שמי עיני שם.

ולהמתיק הענין יותר. כי באמת תכלית האדם שיבא לתכלית הביטול באמת עד שיהיה אין ממש. והיינו שיוכה לשבר הגדלות לגמרי עד שיוכה לענוה אמתיית של משה רבינו עליו השלום שמלוכש בכל אבר ואבר. ואז זוכה לחיות חיים נצחיים להיות נכלל בו יתברך להתענג על ה' שהוא האושר המקוה אשר עין לא ראתה וכו'. וזהו בחינת שדי שיש די באלקותו לכל בריה. היינו שאינך צריך עוד שום דבר אחר. כי אינך צריך שיהיה לך שום תענוג ואחיזה באיזה גשמיות וישות כאלו צריך לך עוד חו' איזה דבר אחר חוץ מאלקותו חו'. חלילה לך מזה. כי באמת יש די באלקותו לכל בריה. ואינך צריך עוד שום דבר אחר כלל. כי מי שיש לו עדיין איזה אחיזה באיזה גסות שהוא בחינת גשמיות וישות שהוא רחוק מהשם יתברך. כי תועבת ה' כל גבה לב נמצא נחשב כאלו בוחר לו איזה דבר אחר חוץ מאלקותו יתברך ועל כן באמת אמרו רז"ל (סוטה ד) כל המתנאה כאלו עובד עבודה זרה ועל כן ההיפך מזה שהוא ענוה אמתיית הוא בחינת שם שדי שיש די באלקותו לכל בריה. כי כשאין בו שום גסות. והוא מבטל כל ההרגשות בתכלית הביטול כאלו הוא אין ממש ואין לו שם תענוג וחיות כי אם חיות השם יתברך בעצמו וזה די לו ואין צריך יותר. כי יש די באלקותו לכל בריה שיש די עונג ושמחה וחיות אמתי ונצחי באלקותו לבד יתברך ואין צריכין שום דבר אחר כלל. רק להיות אין ממש. ולהתענג על ה' לבד כנ"ל. אשרי הזוכה לזה.

(ליקו"ה או"ח הלכות תפילין הלכה ו אות ט)

אָהוּבֵי בְּנֵי מַחְמֵד עֵינֵי, נִצְמָד בְּקִירוֹת לְכָבִי.

שְׁלוֹם לָךְ אֵל תִּירָא חוֹק וְאֶמְצֵ! דַּע בְּנֵי חֲבִיבֵי, כִּי עֵדוֹן לֹא קִבְּלִיתִי מִקְּבָרָךְ הַיּוֹם, וְגַם הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן בְּשִׁבְתְּ אֲשֶׁר אָתָּה יְדַעְתָּ כִּי אֲנִי חָלוֹשׁ, וְאֵינִי דַעְתִּי צְלוּלָה כִּידוּעַ לָךְ, אֶךְ אֶהְבְּתָךְ אֶלְצֵנִי לְכַתֵּב לָךְ עֵתָה קִדְּם הַסְּעָדָה, כִּי מֵאֵת ה' הַיְתִיָּה כִּי עֲסַקְתִּי בְּכַתִּיבַת תּוֹרָה בְּעֵנֵי הַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדִי, אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי מִזֶּה אֶתְמוֹל בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, שֶׁהוּא בְּחִינַת קִימַת חֻצוֹת לְיִלְהָה. שְׂבֻחָה תְלוּיָה הַבְּאֵלָה, בְּחִינַת פְּחָצוֹת לְיִלְהָה אֲנִי יוֹצֵא וְכו', וּמְדִי כְּתָבִי נִפְרָתִי בְּאֶהְבְּתָךְ, כִּי יְדַעְתִּי שְׁאֵתָה צְרִיךְ מֵאֵד לְדַבְּרוּיִם אֵלּוּ, בְּפִרְט שְׁפָל הַחַדוּשִׁים שְׁחַדְשִׁיתִי בְּעִוְרַת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ בְּעֵתִים הַלְלוּ, חַדוּשִׁים נִפְלְאִים בִּישׁוּעָתוֹ הַגְּדוּלָה הַכֵּל נִתְגַּלְגַּל עַל יְדָךְ, עַל יְדֵי הַמִּכְתָּב שֶׁהִגִּיעַ לִי מֵאֶתְךָ בְּעָרֵב שַׁבַּת קִדְּשׁ סְמוּךְ לְעָרֵב עַל יְדֵי יְדִידִי רַבִּי נַחְמָן הַיִּיסִינְיָר, כְּאֲשֶׁר סִפְרָתִי לָךְ קֶצֶת מִזֶּה בְּהִיוֹתְךָ פֹה, עַל פֶּן אֲמַרְתִּי וַיְהִי מִזֶּה אֲרוּצָה דְּבָרֵי אֵלָה אֱלִיָּה. אוּלַי אֲזַכֶּה לְעוֹרְרָךְ מִשְׁנֵתָךְ, לְהַחְיוֹתְךָ וְלַחְזֶקְךָ, הַקִּיצָה בְּנֵי הַקִּיצָה, אֵל בְּהִלּוֹךְ רֵעִיוֹנְךָ מִכֵּל מִזֶּה שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, דַּע וְהֶאֱמַן שְׁפָל הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת שֶׁלְךָ יְקָרִים מֵאֵד מֵאֵד אֶצְלוּ יְתִבְרַךְ, וְאֵתָה יְכוּל לְהַחְיוֹת אֶת עֲצֻמְךָ בְּהֵם תְּמִיד. וְלִקְנֵס לְכָף זְכוֹת בְּאֶמְתָּה, בְּבַחֲבִינַת וְעוֹד מֵעַט וְאֵין רָשָׁע וְכו', וְזֵכֶר זֵכֶר הַיִּטֵּב דְּבוּרִים נוֹרָאִים אֵלּוּ, וְאֵל יְהוִי וְשֵׁנִים אֶעֱלֶךְ חֵס וְשְׁלוֹם, רַק חֲזוֹר חֲזוֹר אוֹתָם הַיִּטֵּב הַיִּטֵּב, וּבְכָל יוֹם יְהוִי בְּעֵינֶיךָ פְּחָדְשִׁים.

(עלים לחרופה מכתב צד)

המשך הארות על מאמר "עתיקא טמיר וסתים" (בסימן כא)

כי ע"י שצדיק האמת זכה לשפע אלקי, ומסור לנו ע"י צמצומים נפלאים, ואנו מקבלים את כל דבריו בלי פקפוק כלל זה בעצמו שאנו מבטלים דעתנו לפני דעתו ומקבלים כל דבריו שהם שפע השגותיו, זה בעצמו בחי' שפע אלקי ומהירות תנועת השכל אצלנו שע"י זוכים להתלהבות, כי מיד שאנו שומעים את דבריו הוה כאילו שמענו ממש מפי השכינה שהוא עצם השפע האלקי משא"כ אלו החכמים בעיניהם שאין מאמינים בצדיק אמת או מאמינים ולא מאמינים באמונה שלימה, אע"פ שהם ת"ח ואפי' בעלי השגה מ"מ אינם זוכים לשפע האלוקי הנרצה, כי אע"פ שלא חולקים בפירושו על דבריו, מ"מ למעשה סטים מכל דרכיו ע"י שהם מבקשים חשבונות רבים, ופולפולים רחוקים. כי מסתפקים האם גם בדורנו נאמרו דברי הצדיק, והאם מקרה זה בכלל דבריו, והאם גם במצבו כוון הצדיק, ואולי סיבה זו או אחרת דוחה דבריו וכו'. ולבסוף אינם זוכים לקיים עצותיו, ואם זוכים זוכים רק באיחור זמן רב, בחי' השכל הבא באיחור זמן הרחוק מלהלהיב לב האדם, וק"ו אלו העושים דרך לנפשם חוץ מדבריו שזוכים אם זוכים רק לבחי' אחר דאחור, שזה בחי' מה ששמענו מפי זקני אנ"ש נ"י שהיו בין אנ"ש שבדורות הקודמים אנשים פשוטים ותמימים שלבם תמיד ה' בוער להשי"ת, וקיימו בפשיטות ותמימות דברי הצדיק וע"י זכו למה שזכו אשרי להם משא"כ אחרים יותר חריפים מהם לא זכו למה שהם זכו. ועיין בסיפורי מעשיות (מעשה מחסד ותם) ותבין היטב, נמצא שלשפע אלוקי זוכים ע"י שמקבלים את ההשגות הקדושות שהשיג הצדיק האמת וגילה לנו, בלי חשבונות רבים, ומקיימים אותם בפשיטות ותמימות, שע"י זוכים לדעת אמתי, לדעת הקדוש לדעת אותו יתברך שע"י זוכים להכלל בו ולהתלהב תמיד בעבודתו יתברך.

כחצות הלילה אני יוצא...

כי סוד חצות לילה גם משה לא יכול לעמוד עליו בשלימות כ"ש רז"ל מכדי משה לא ידע חצות אימת ואמר כחצות, דוד ידע שאמר חצות לילה אקום להודות לך וכו'. היינו כי משה ידע שעיקר הוא הגאולה האחרונה שתי' בזכות דוד והנלוים אליו שהם הצדיקים וכשרים העומדים בחצות לילה לקונן על חורבן ביהמ"ק שאז השי' וכל הצדיקים שבג"ע צייתין לקליהו וכו' וע"י תהי' הגאולה בבחי' שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה, וכשרז"ל כל המתאבל על ירושלים וכו'. אבל לא יכול לעמוד על הדבר מתי יהי' הקץ כי הוא סתום מאד כנ"ל וע"כ גם בגאולה הראשונה רמז בדברי ושומר כחצות הלילה אני יוצא, כי בכל דבריו ושליחותו הסתכל על הקץ האחרון שבשביל זה מיאן בשליחותו בתחילה וכו'. וע"כ רמז בדבריו ואמר כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים וכו' כי כל הגלויות מכונים בשם מצרים וכו' כשרז"ל וע"כ אמר כחצות כי הקץ האחרון סתום מאד רק דוד שהוא בעצמו משיח אמר חצות לילה אקום וכו'.

והיו לטוטפות בין עיניך

עיקר אור התפילין יוצאין על ידי התעוררות השינה בחצות לילה לעסוק בתורה כמובא בכתבי האריז"ל באריכות שמשם יוצאין אור התפילין עיני שם. כי שינה אחד משישים במיתה. ועל ידי התעוררות השינה מכניעין סטרא דמותא וממשיכין על עצמו אור הפנים על ידי שמתאבלין על חורבן בית המקדש שהם עיקר אור פני ה' כמו שכתוב (דברים ט"ז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' וכו'. ועל ידי שמתאבלין על חורבנות זוכין להמשיך על עצמו קדושת בנינו כמו שאמרו רז"ל (תענית ל) כל המתאבל על ירושלים זוכה וכו', ועל ידי זה ממשיך על עצמו בחינת התנוצצות המוחין שהוא בחינת בנין בית המקדש כנ"ל בהתורה הנ"ל. ואחר כך עוסקין בתורה. כי משם נמשך ביאורי התורה כנ"ל, ועל ידי זה יוצאין אור התפילין שהם בחינת חיים נצחיים שכלולין מכל הבחינות הנ"ל כנ"ל.

ועל כן עיקר התפילין תלויים בעינים כמו שכתוב (דברים ו) והיו לטוטפות בין עיניך. כי עיקר התפילין נמשכין על ידי הסתכלות העינים על ידי שזוכין לראות את עצמו עם הצדיקים האמתיים כנ"ל.

(ליקו"ה או"ח הלכות תפילין הלכה ו אות ז)

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע ט"ז שבט
תנצבה.
נתן וצרינה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמיות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה